

SIMON ADRI

Hazafelé

*A hajnal, mint a vegyszer, kiömlik a kőre,
négykézlábra estem, a járda nem ereszt,
csak a szív maródik fel időről időre,
s a Király–Izabella ferde vaskereszt.
Benézhetnénk még egy szórakozóhelyre,
a holnap most nincs itt, miénk a pillanat,
felégett a múltam, még mindig hull a pernye,
és a gangról is újévi macskák hullanak.
Minden évben úgy van, hogy jövőre nem lesz –
szürkül az ég, egy madár felkiált.
Néhány tiszta rongyot szoríts a szívemhez,
hogy ne tudjak többé nem vigyázni rád.*

Stáció

*Meztelenségével tüntet a
villanykörte a fehér szobában,
bőrömmel a bőrödet idézem,
vetetlen néz utánad ágyam.*

*Egy napja csak, hogy elmentél, hogy
nem vagy itt. És már újra szomjazom
rád. És körbefolysz. Az Év Versei.
Eszemben jársz minden oldalon.*

*Vállad ívét a matrac őrzi,
a párnán fejed derengő völgye,
minden hajlatom húsdtól részeg,
a szekrény lassan kering körbe*

*az alkonyatban. Izzik a fal.
Elém bukó szavakban kereslek,
mint akkor nyáron az utcák során.
Az ablaktáblák megrepednek.*